

Arrest

nr. 102 476 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012, en om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen van tweede verwerende partij en de administratieve dossiers van beide verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE MULDER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor eerste verwerende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 maart 2012 het Rijk binnen en diende op 27 maart 2012 een asielaanvraag in. Op 27 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (eerste bestreden beslissing) en op 4 oktober 2012 werd in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}) genomen (tweede bestreden beslissing).

1.2. . Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.3. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en afkomstig uit de provincie Uige, Municipio Maquele Do Zombo. U werd er geboren en volgde er school tot en met het vijfde leerjaar. Daarna verhuisde u met uw oom naar Luanda. In 2005 begon u te werken bij een mecanicien, waar u het beroep leerde. Sindsdien werkte u als automecanicien. Vier jaar geleden verhuisde u naar Samba, Bairro Kamoxiba in Luanda.

In Luanda worden regelmatig manifestaties georganiseerd tegen de huidige regering. Men had u al vaker gevraagd om hieraan deel te nemen. Op 4 maart 2011 vertelde R.S. (...) u dat er op 7 maart 2011 opnieuw een mars zou plaatsvinden en hij vroeg u deel te nemen. U besloot deel te nemen en stelde op uw beurt andere mensen ervan op de hoogte dat er een mars zou plaatsvinden. Er werd afgesproken om 9u 's morgens aan het onafhankelijkheidsplein (Praça da Independencia), van waaruit men zou verder lopen naar het 1 mei plein. De betoging is echter nooit tot aan het 1 mei plein geraakt, aangezien de politie om 10u al tussenbeide kwam. Verschillende mensen werden gearresteerd en zijn verdwenen. Uzelf dook onder bij B.F. (...), een kennis van u, omdat er diezelfde dag reeds mensen bij u thuis kwamen aankloppen. Op 10 maart 2012 nam u opnieuw deel aan een mars. Dit keer zou de mars in Cazenga van start gaan en zou men van daaruit naar het 1 mei plein lopen. De politie liet jullie echter niet naar het 1 mei plein gaan, ze dreven de manifestanten uiteen in Cazenga, nog voor iedereen zich had kunnen verzamelen op de plaats van afspraak. U vluchtte toen opnieuw naar het huis van B.F. (...). B.F. (...) ging nog naar het huis van uw vrouw, om haar te waarschuwen dat u niet naar huis zou komen, maar zij bleek zelf al gevlucht naar uw schoonbroer. Uw schoonbroer zorgde ervoor dat u met de hulp van A. (...) (een smokkelaar) Angola kon verlaten. A. (...) kwam u ophalen, bracht u naar de luchthaven en reisde met u mee tot België. Jullie vertrokken op 25 maart 2012 en kwamen de volgende dag aan. Op 27 maart 2012 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*U verklaart te hebben deelgenomen aan twee manifestaties in Luanda (zie gehoorverslag CGVS p. 7), op 7 maart 2011 (zie CGVS p. 7) en op 10 maart 2012 (zie CGVS p. 10). Omwille van uw deelname aan deze manifestaties zou u gezocht worden door de Angolese regering (zie CGVS p. 7). **U bent er echter niet in geslaagd om tijdens uw gehoor op het CGVS te overtuigen van uw deelname aan de marsen op 7 maart 2011 en op 10 maart 2012.***

*Met betrekking tot uw deelname aan de mars op **7 maart 2011** kunnen de volgende bedenkingen worden gemaakt:*

U verklaart dat u op 4 maart 2011 voor het eerst hoorde dat er op 7 maart 2011 een mars zou doorgaan in Luanda op het onafhankelijkheidsplein (Praça da Independencia) (zie CGVS p. 8-9). R.S. (...) lichtte u erover in en vroeg of u zou deelnemen (zie CGVS p. 8). U stelt dat het volledige Angolese volk er van op de hoogte was dat er een mars zou plaatsvinden (zie CGVS p. 9). Gevraagd hoe men op de hoogte gebracht werd van de manifestatie, verklaart u dat dit mond aan mond werd doorgegeven

(zie CGVS p. 8). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, werd er inderdaad opgeroepen om te manifesteren tegen de huidige regering in Luanda op 7 maart 2011. Er zijn verschillende affiches terug te vinden die oproepen tot een mars op het onafhankelijkheidsplein in Luanda en bronnen verklaren dat er daarnaast in februari via het internet werd opgeroepen om deel te nemen. (zie informatie administratief dossier). U hebt het echter enkel over mond aan mond reclame. Gevraagd hoe de huidige regering, het MPLA, reageerde op de aankondiging van de manifestatie, stelt u dat ze op de hoogte waren en dat ze wisten waar de mars zou plaatsvinden (zie CGVS p. 10). Verschillende bronnen rapporteren dat het MPLA in de dagen/weken voor 7 maart een heuse intimidatiecampagne opzette via de media, om de mensen af te raden deel te nemen aan de manifestatie. Hierover vertelt u echter niets. In dit licht is het ook eigenaardig dat u pas drie dagen voor de manifestatie voor het eerst hoorde over het plaatsvinden van de manifestatie, de campagne voor en tegen de betoging was immers al enkele weken aan de gang (zie administratief dossier). Het MPLA organiseerde zelfs een tegenbetoging op 5 maart, dus nog voor de eigenlijke manifestatie tegen de regering had plaatsgevonden.

Bovendien valt op dat u geen enkel getal kan plaatsen op het aantal deelnemers aan de mars waaraan u zou hebben deelgenomen. U herhaalt enkel dat er veel mensen deelnamen, die van ver buiten Luanda zouden gekomen zijn. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt echter, ging de mars uiteindelijk niet door. Er kwamen amper twintig personen opdagen (bronnen lopen hierover uiteen, maar geen enkele bron vernoemt meer dan twintig personen) en deze werden allemaal gearresteerd, volgens sommige bronnen nog voor de mars plaats zou vinden. Het is daarom bijzonder vreemd dat u verklaart dat u niet kon tellen hoeveel mensen er gearresteerd werden in de verwarring die plaatsvond. Dat u niet vermeldt gearresteerd te zijn, maar toch beweert deelgenomen te hebben aan de manifestatie, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aanwezigheid op de plaats waar de geplande manifestatie zou plaatsvinden. Bovendien stelt u dat de mars van het onafhankelijkheidsplein naar het 1 mei plein zou trekken, wat eigenaardig is, aangezien dit nergens kan teruggevonden worden in de informatie waarover het CGVS beschikt. Wat wel kan worden teruggevonden is dat het onafhankelijkheidsplein vroeger '1 mei plein' heette en dat de naam in 2002 veranderde. De 2 benamingen – onafhankelijkheidsplein (Praça (of Largo) da Independencia) en 1 mei plein (Praça (of Largo) 1º de Maio) – verwijzen in werkelijkheid dus naar hetzelfde plein (zie informatie in administratief dossier), terwijl u uitdrukkelijk verklaarde dat het om 2 verschillende pleinen gaat, die op een relatief grote afstand van elkaar liggen (zie CGVS, p. 9). Het is eigenaardig dat u dit niet weet, aangezien u verklaart dat u na het vijfde leerjaar, op jonge leeftijd, met uw oom naar Luanda verhuisde (zie CGVS p. 5).

Met betrekking tot uw deelname aan de manifestatie op **10 maart 2012** kan het volgende opgemerkt worden:

U verklaart dat er voor de tweede mars mensen vanuit verschillende plaatsen, waaronder Cazenga, zouden komen en op de rotonde van het 1 mei plein zouden verzamelen (zie CGVS p. 10, 11). Gevraagd waar men had afgesproken, stelt u dat er aan Cuca, te Cazenga was afgesproken om van daaruit naar het 1 mei plein te gaan (zie CGVS p. 10, 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie poster in administratief dossier), werd er opgeroepen om 9u aan Tanque do Cazenga. Van daaruit zou men naar het onafhankelijkheidsplein gaan. Aangezien het onafhankelijkheidsplein volgens u niet hetzelfde is als het 1 mei plein (cf. supra), is het eigenaardig dat u beweert dat de optocht naar het 1 mei plein zou gaan, in plaats van het onafhankelijkheidsplein. Verder blijkt dat deze manifestatie, in tegenstelling tot de vorige, specifiek gericht was tegen de onregelmatigheden tijdens het verkiezingsproces, meer bepaald de aanstelling van rechter S.I. (...) (MPLA) als voorzitter van de Nationale Electorale Commissie. Hiervan maakt u echter in het geheel geen melding. Ook van Ikonoclasta, een populaire rapper die de manifestatie mee hielp organiseren en die hard werd aangepakt door de politie (zie administratief dossier), heeft u nog nooit gehoord (zie CGVS p. 12). U kan bijgevolg evenmin overtuigen dat u aan deze tweede manifestatie op 10 maart 2012 hebt deelgenomen.

Tenslotte verklaart u dat er na de manifestatie op 7 maart 2011 een heel aantal mensen gearresteerd en vervolgens verdwenen zijn, onder ander T. (...) en B. (...), twee kennissen van u (zie CGVS p. 10). Wanneer u later gevraagd wordt wat u op 10 maart 2012 deed op het moment dat de politie tussenbeide kwam, stelt u dat u met T. (...) gevlucht bent. Gevraagd of dit dezelfde T. (...) was die u in verband met de manifestatie van het jaar ervoor noemde antwoordt u aanvankelijk bevestigend, om zich daarna te corrigeren. U stelt nu dat T. (...) gestorven is bij de eerste mars en dat B. (...) gestorven is op de tweede mars. (zie CGVS p. 11) U bevestigt vervolgens dat u tijdens de tweede mars niet met

Tony gevlucht bent (zie CGVS p. 12). Het feit dat u zich wat betreft de namen van kennissen die gestorven zijn en met wie u (niet) gevlucht bent op een dergelijke manier vergist en corrigeert, komt weinig doorleefd over en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De lacunes en tegenstrijdigheden in uw verklaringen met betrekking tot beide manifestaties, hierboven opgesomd, maken dat uw deelname eraan als ongeloofwaardig dient te worden beoordeeld. Hetzelfde geldt voor de vervolgingsfeiten die u aanhaalt, aangezien deze volledig gebaseerd zijn op uw veronderstelde deelname aan beide marsen.

De door u voorgelegde kiezerskaart doet geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen. U legde verder geen documenten voor om uw asielrelaas of reisweg te staven.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten **M.P. (...)**
geboren te **Maquela Do Zombo**, op (in) **06.06.1972**
en van nationaliteit te zijn : **Angola**

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/09/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker enerzijds de beslissing in hoofde van verzoeker aanvecht waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en dit in toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en anderzijds de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij in hoofde van verzoeker, het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 oktober 2012 werd gegeven.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet:

“§1. De Raad doet uitspraak bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Uit deze bepaling volgt dat de bevoegdheid van de Raad verschilt naargelang hij optreedt als rechter in volle rechtsmacht dan wel als annulatierechter. Verzoeker vecht in één en dezelfde akte twee beslissingen aan waarbij de Raad ten aanzien van de eerste bestreden beslissing als rechter in volle rechtsmacht moet oordelen en ten aanzien van de tweede bestreden beslissing als annulatierechter. Evenwel blijkt dat de bestreden beslissingen een dermate onderlinge samenhang vertonen dat het aldus past deze in het kader van één beroep samen te behandelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

3.1. Verzoeker meent dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend, minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

3.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Nopens de status van vluchteling

3.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.3. Verzoeker stelt dat zijn deelname aan twee politieke manifestaties van 7 maart 2011 en 10 maart 2012 aan de basis ligt van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker meent dat *“hij door vrienden en collega's opgezweept werd om te pogen tegenwicht te bieden via deelname aan manifestaties die gericht zijn tegen het establishment in Angola”* en hij bovendien *“van de etnische origine van Bakongo”* is en dat *“Tal van takken van de Bakongo zijn niet te spreken over de stille dictatuur van het MPLA, hetgeen voornamelijk wordt geleid door de etnie van de Mbundu”*. Verzoeker meent nog dat *“Aan de betoging van 2011 kon hij nog vrij goed weggkomen. Deze van 2012 was duidelijk een gevaarlijke druppel te veel, waardoor hij op de vlucht moest slagen.”*

3.2.4. Vooreerst ziet de Raad niet in waarom verzoeker, een *“automechanieker”*, die *“slechts tot het 5de studiejaar naar school ging”* en die *“weinig kennis [heeft] van cultuur en politiek”* (zie verzoekschrift p.3), tot twee maal toe zou deelnemen aan een politieke manifestatie tenzij hij hiervoor plots een uitdrukkelijke reden heeft. Hoe dan ook, zelfs al wordt verzoekers bewering geloofd aangezien *“hij door vrienden en collega's opgezweept werd om te pogen tegenwicht te bieden via deelname aan manifestaties die gericht zijn tegen het establishment in Angola”*, dan nog kan evenmin worden gezien waarom hij hiervoor vervolgd zou worden in vluchtelingenrechtelijke zin, laat staan Angola moeten ontvluchten nu ook de Angolese autoriteiten net als de Belgische slechts kunnen vaststellen dat verzoeker geen politieke kennis en interesse heeft.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat *“de problematiek zeker niet van zijn waarachtigheid [ontdoet]”* omdat slechts hij door mond aan mond reclame heeft deelgenomen aan de manifestatie van 7 maart 2011 en niet op de hoogte was van de boodschappen aangaande de manifestaties die werden verspreid via het internet. Dit neemt niet weg dat uit het gehoor afgenomen op het CGVS blijkt dat verzoeker, alhoewel hij voorhoudt te hebben deelgenomen aan de manifestatie van 7 maart 2011, geen enkel getal kan plaatsen op het aantal deelnemers aan de mars (zie gehoor CGVS p.8: Vraag: *“En hoeveel mensen waren er gekomen?”* Antwoord: *“Er was heel veel volk, er waren... Ik weet niet hoeveel het er waren, maar het waren er veel.”* Vraag: *“Tientallen, honderden mensen?”* Antwoord: *“Veel, van verschillende afkomst”* Vraag: *“Waren het er een tiental of honderden?”* Antwoord: *“We waren met velen. Er waren veel mensen van overal, van Cabinda tot Kunene, allemaal mensen die tegen de regering waren en die hun ongenoegen kwamen uitspreken”*) terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de mars uiteindelijk niet doorging en er amper twintig personen opdaagden (bronnen lopen hierover uiteen, maar geen enkele bron vernoemt meer dan twintig personen). Deze personen werden allemaal gearresteerd, volgens sommige bronnen nog voor de mars plaats zou vinden. Verzoekers vage en ontwijkend antwoord *“velen”* wijst er dan ook op dat hij niet aanwezig was op deze plaats.

De commissaris-generaal merkte dienaangaande in de bestreden beslissing tevens terecht op dat het bijzonder vreemd is dat verzoeker verklaarde dat hij niet kon tellen hoeveel mensen er gearresteerd werden in de verwarring die plaatsvond (zie gehoor CGVS p.10). Ook het feit dat verzoeker verklaarde niet te zijn gearresteerd ondanks zijn deelname aan deze kleine manifestatie strijdt dermate met de informatie van de commissaris-generaal dat dit verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

3.2.5. Verzoeker verklaart zich niet akkoord met de informatie aangevoerd door de commissaris-generaal en laat in zijn verzoekschrift gelden dat *“het CGVS haar vraagstelling mogelijks heeft gebaseerd op haar (weliswaar slechte en onvolledige) informatie”* en dat *“de Commissaris-Generaal blijkt van zichzelf niet te beseffen hoezeer hij zichzelf tegensprekt, en blijkt bovendien geen rekenschap te geven aan de oorsprong van zijn “bronnen”, zijnde enkele officiële internetkanalen, dewelke vanzelfsprekend liefst niet té veel deelnemers aan een manifestatie tegen de regering vermelden...”*. Verzoeker stelt nog dat hij *“formeel [is] dat er bij benadering vanuit “Cazenga”*

(voorbehoud voor de schrijfwijze) een 80 a 100-tal mensen kwamen opdagen". Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermog de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoeker is hiertoe in gebreke gebleven.

Verder werd tevens correct opgemerkt door de commissaris-generaal dat verzoeker verklaarde dat de mars van het 'onafhankelijkheidsplein' naar het '1 mei plein' zou trekken, terwijl volgens de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat beide benamingen in werkelijkheid verwijzen naar hetzelfde plein. Het '1 mei plein' veranderde met name in 2002 in 'onafhankelijkheidsplein'. Het is dan ook opmerkelijk dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat het om 2 verschillende pleinen gaat, die tamelijk ver van elkaar liggen (zie CGVS, p. 9 "*Het is toch wel een afstand*"). Het *post factum* in het verzoekschrift aanvoeren dat de pleinen "*op wandelafstand*" van elkaar liggen en dat "*Het Onafhankelijkheidsplein is de benaming voor de omgeving, maar verwijst effectief vooral naar het plein aan het nabijgelegen Conferentiegebouw. Terwijl het 1-meiplein eerder verwijst naar het daarnaast gelegen ronde plein*", vormt geenszins een onderbouwd tegenbewijs ter weerlegging van de door de commissaris-generaal neergelegde informatie. Dit klemte te meer daar verzoeker, wat de manifestatie van 10 maart 2012 betreft, op het CGVS verklaarde dat aan Cuca, te Cazenga was afgesproken om van daaruit naar het '1 mei plein' te gaan (zie gehoor CGVS p. 10, 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie poster in administratief dossier), werd er opgeroepen om 9u aan Tanque do Cazenga te verzamelen om van daaruit naar het 'onafhankelijkheidsplein' te gaan. De commissaris-generaal merkte dan ook terecht op dat, aangezien het 'onafhankelijkheidsplein' volgens verzoeker niet hetzelfde is als het '1 mei plein' (cf. *supra*), het eigenaardig is dat verzoeker beweert dat de optocht naar het '1 mei plein' zou gaan. Ten slotte beweerde verzoeker verkeerdelijk dat de optocht naar het '1 mei plein' zou gaan, in plaats van het 'onafhankelijkheidsplein'.

Verzoekers verklaringen komen voor als ge-ent op publiek bekende gebeurtenissen die niet zelf werden ervaren en strijdig zijn met objectieve informatie die verzoeker niet weerlegt.

3.2.6. Tenslotte blijkt uit het gehoor van het CGVS dat verzoeker zijn verklaringen aangaande de namen van kennissen die gestorven zijn en met wie hij al dan niet gevlucht is veranderde doorheen het gehoor (zie gehoor CGVS p.10-11-12). Het gaat over dermate belangrijke aspecten van het asielrelaas zodat van verzoeker minstens mag verwacht worden hierover eensluidende verklaringen af te leggen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden "*dat verzoeker door de spanning van het moment van de ondervraging een onjuiste mededeling geeft, en deze nadien rechtzet, maakt het asielrelaas geenszins ongeloofwaardig*", antwoordt de Raad dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar hiermee rekening wordt gehouden. Spanning is geen aannemelijke uitleg voor de verscheidene incoherente verklaringen betreffende dermate belangrijke elementen die verzoeker zelf aanbrengt.

Volledigheidshalve voegt de Raad hier nog aan toe dat uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde, dat verzoeker goed kon volgen en er zowel open als concrete vragen werden gesteld die peilen naar de omstandigheden waarin de manifestaties hebben plaatsgevonden. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat "*Het CGVS tracht de uitleg van verzoeker te bagatelliseren en checkt bepaalde elementen af op basis van een totaal onrealistisch Europees persoonsprofiel, nl. de moderne hooggeschoolde gemediatiseerde mens, met bovendien een fotografisch telgeheugen, en een masterdiploma politieke wetenschappen op zak.*"

De Raad is van oordeel dat verzoekers verklaringen aangaande bijzonder eenvoudige visuele en omgevingsaspecten van de eigenlijke manifestaties dermate ondermaats zijn, dat zijn voorgehouden deelname aan de manifestatie niet kan blijken. De Raad ziet evenmin in hoe de door verzoeker neergelegde kieskaart een ander licht kan werpen op wat voorafgaat.

3.2.7. De Raad wenst hier nog aan toe te voegen dat - zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, *quod non in casu* - verzoeker allesbehalve een belangrijke rol speelde in de manifestaties. Verzoeker is laaggeschoold, arbeider en is weinig bezig met de (politieke) actualiteit in zijn land van herkomst zoals hij nog aangeeft in zijn verzoekschrift "*Verzoeker is geen politicoloog die via kranten, tijdschriften, media en internet deze discussies op de voet volgt*". Uit zijn verklaringen op het CGVS en uit zijn verzoekschrift blijkt tevens dat hij enkel deelnam aan de manifestaties op aangeven van enkele vrienden. De Raad ziet dan ook niet in waarom de Angolese overheid verzoeker zou viseren of zou aanzien als een effectieve bedreiging van het Angolese regime. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Angolese overheid hem als een gevaar zou beschouwen voor de Angolese

regering of voor de stabiliteit van het Angolese politieke systeem. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat personen met een aan hem gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Angola gevaar zouden lopen.

3.2.8. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken voor te leggen die hij bezit of waarover hij kan beschikken. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel document heeft neergelegd dat zijn identiteit kan aantonen.

Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker weet weinig over de man die hem begeleidde (zie gehoor CGVS p. 6 *“Ik kende hem alleen als Alexander”*) en kent evenmin de naam vermeld in het paspoort waarmee hij de douane passeerde. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat verzoeker kon reizen zonder zelfs de naam te kennen die op het vals paspoort vermeld werd (zie gehoor CGVS p.7: *“Hij gaf me de pas enkel om te tonen toen we op het vliegtuig gingen, daarna moest ik het terug geven”*) is dan ook niet geloofwaardig. Voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg.

3.3. Nopens de subsidiaire bescherming

3.3.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.3.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van het asielrelaas maakt verzoeker dan ook evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.4. De aangehaalde middelen inzake het beroep in volle rechtsmacht zijn ongegrond.

4. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing treedt de Raad op als annulatierechter. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen gesteld onder punt 2.1.

4.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering

4.1.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van ontvankelijkheid van het beroep op. Hij preciseert als volgt:

“Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

(...)

Met betrekking tot de vordering tot nietigverklaring van de thans bestreden beslissing dient verwerende partij tevens te wijzen op het feit dat de thans bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980.

(...)

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en zoals in werking getreden op 27 februari 2012, blijkt de gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde om, wanneer de vreemdeling zich bevindt in één van de gevallen zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980, die vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

(...)

In voorliggend geval verblijft verzoeker op het grondgebied van het Rijk zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en een geldig visum, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980. Daarnaast wordt er met verwijzing naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op gewezen dat de asielaanvraag van verzoeker op 28 september 2012 negatief werd afgesloten.

(...)

Daaruit volgt dat verzoeker geen nuttig effect kan sorteren bij de gevorderde nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, gezien de minister of zijn gemachtigde in dat geval niets anders vermag dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De minister of zijn gemachtigde kan enkel op een wettige wijze af zien van het geven van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten in het geval wanneer een hogere rechtsnorm zou worden geschonden door de afgifte van dat bevel aan de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Verzoeker voert niet aan dat een hogere rechtsnorm zou zijn geschonden door de afgifte van de thans bestreden beslissing. Hij werpt louter op dat hij een hoger beroep heeft ingesteld tegen de beslissing d.d. 27 september 2012 waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereist belang bij zijn vordering.

De vordering tot schorsing van tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 4 oktober 2012 is niet ontvankelijk."

4.1.2. Verzoekende partij heeft wel degelijk belang bij het bestrijden van bevelen om het grondgebied te verlaten al was het maar omdat na een dergelijke bevel de procedure van gedwongen verwijdering kan worden ingezet. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft derhalve wel degelijk rechtsgevolgen (cf. RvS 28 augustus 2001, nr. 98.533).

Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient in het kader van voorliggende betwisting dan ook na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt, gegrond is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De exceptie dient derhalve te worden verworpen.

4.2. Onderzoek van het beroep

4.2.1. Artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang."

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van ontvankelijkheid van het beroep op.

4.2.2. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift het volgende over zijn belang:

*"Wat betreft het verzoek tot schorsing en annulering van het bevel het grondgebied te verlaten (...)
Aangezien het verzoek tot schorsing en annulering is gericht tegen de maatregel van 4/10/2012, aan verzoeker overgemaakt bij brief van 8/10/2012, houdende bevel het grondgebied te verlaten; Dat alle partijen er belang bij hebben om de rechten van verdediging, met inbegrip van het volwaardig recht van beroep, op integrale wijze uit te putten, en dat een terugzending of een verlating van het grondgebied dienaangaande afbreuk zou doen aan deze rechten;*

Dat immers verzoeker nog bijkomende documenten verzamelt om aan het dossier te voegen; Dat deze eveneens wenst aanwezig te zijn op de zitting van de RvV, hetgeen hem ingevolge zijn precaire situatie (gebrek aan middelen), onmogelijk zal zijn indien hij zich niet meer op het grondgebied zou bevinden; Dat het bewijs van de precaire situatie van Dhr. Mbala reeds voorligt, in het kader van het verzoek om het voordeel van de kosteloze rechtspleging voor de RvV; Dat bijgevolg aan de Raad wordt verzocht om in afwachting van de volledige beroepsprocedure, het bevel het grondgebied te verlaten van

4/10/2012 te willen annuleren, minstens dit te willen schorsen; Dat de betrokken beslissing wordt gevoegd onder stuk 2.”

4.3. De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde deze bepaling als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11°, 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

4.3.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet beschikt over de nodige binnenkomstdocumenten, met name een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

4.4. In de bestreden beslissing wordt tevens melding gemaakt van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70 van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

4.4.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd bij beslissing van 28 september 2012. Deze feitelijke vaststelling wordt door verzoeker evenmin betwist.

4.4.2. Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat gemachtigde op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot haar besluit is gekomen.

4.4.3. Artikel 75 van het vreemdelingenbesluit stipuleert uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Waar verzoekende partij de schorsing van de bestreden beslissing vraagt kan slechts vastgesteld worden dat het bevel van rechtswege wordt opgeschort en dit onderdeel juridische grondslag mits. Immers gelet op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet is het beroep ingediend bij de Raad opschortend. Dit heeft dus tot gevolg dat het bevel niet ten uitvoer kan worden gelegd. Er is aldus geen sprake, zoals verzoeker stelt, van een gedwongen verwijdering vooraleer het beroep door de Raad wordt behandeld zodat verzoeker niet kan volhouden dat hij zijn recht van beroep niet op integrale wijze kan uitputten en de beweerde bijkomende documenten aan zijn dossier kan toevoegen.

4.5. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 4 oktober 2012, wordt verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK